БЛОКЪ

12

РЕВОЛЮЦИО
ННА ПОЕМА

Отъ ЛАРИОНОВЪ

АЛЕКСАНДЪРЪ БЛОКЪ

ДВАНАДЕСЕТЬТѢ

СЪ ИЛЮСТРАЦИИ ОТЪ МИХАИЛЪ ЛАРИОНОВЪ
И НАТАЛИЯ ГОНЧАРОВА

ПРѢВЕДЕ
ГЕО МИЛЕВЪ

ВѢЗНИ — 1921

КНИГИ ЗА БИБЛИОФИЛИ: ПЕТА

1

Черна вечерь.
Бѣлъ — снѣгътъ.
Вѣтъръ, вѣтъръ!
И нозѣтѣ ти едвамъ държатъ.
Вѣтъръ, вѣтъръ —
по цѣлъ Божи свѣтъ!

Вѣтърътъ развѣва, вѣе
бѣлий снѣгъ навредъ.
Подъ снѣга — ледъ.
Бавно, тежко
всѣка стѫпка се люлѣе,
хлъзга се — ахъ, тежко!

Между двѣ здания
обтегнато вѫже.
На вѫжето — плакатъ:
„Цѣлата власть на Учредителното Събрание!..“

Една бабичка свива се — плаче,
не разбира що всичко туй значи,
защо ли е този плакатъ —
такъвъ огроменъ поясъ?
Партенки много биха излѣзли отъ този платъ —
а всѣки днесъ е голъ и босъ...

А ето бабичката спъна се —
и въ прѣспа снѣгъ прѣдъ нея тропва!
— Охъ, Богородице-Застѫпнице!
— Охъ, тѣзи болшевики ще ни вкаратъ въ гроба!

Вѣтъръ остъръ!
Не прѣстава и студътъ!
Спрѣлъ буржуата на срѣдпжть,
въ шубата си скрилъ е носъ.

А този кой е? — Дълги власи,
и говори полугласно:
— Прѣдатели!
— Загина Русия!
Сигурно — писатель,
вития...

А ето дългополий — тежко
пристжпва, покрай прѣспа като гробъ...
Защо днесъ веселъ не изглеждашъ,
другарю попъ?
Помнишъ ли ти нѣвга какво врѣме бѣше —
ти съ корема си напрѣдъ вървѣше,
и коремътъ съ кръста
надъ народа грѣйше?

Ето госпожата съсъ боата,
къмъ друга тя се наклони:
Какъ плакахме, плакахме ний...
Подхлъзна се
и — тупъ — на земята!

Ай, ай!
Помогни, ржка подай!

Вѣтърътъ веселъ,
съ радость и ядъ,
дрехи развѣва,
и пакъ полетява —
вѣй, кжса, понесълъ
огромний плакатъ
„Цѣлата власть на Учрѣдителното Събрание...“
и думи довѣва:

...И ний сме имали събрание...
...Ей въ туй здание...
...Рѣшиха —
...Постановиха...
За часъ—по десеть, за цѣла нощь—двайсеть и петь,
а за по-малко — на никого занапрѣдъ...
...Да спиме вече...

Късна вечерь.
Пустѣе улицата.
Скитникъ самъ
далече лута се —
и свири вѣтърътъ единъ...

Хей, сиромашки синъ!
Ела насамъ —
да се цѣлунемъ ний...
Хлѣбъ!
Що ни чака напрѣдъ?
Отмини!

Черно, черно небе.

Злоба, горестна злоба
кипи въ гърди...
Черна злоба, свята злоба...
Другарю! Слѣди
всичко добрѣ!

2

Вѣтърътъ вѣе, лети снѣгътъ,
дванайсеть души бавно вървятъ.

Винтовки съ черни ремъци отпрѣдъ.
и огньове — навредъ, навредъ, навредъ...

Въ уста — цигарка, съ фуражка крива,
въ затвора има сжщо такива!

Свобода, свобода,
ехъ, ехъ, безъ кръстъ!
Тра-та-та!

Студено, другари, студено.

— А Ваню съ Катя — въвъ кръчмата...
— Керенки има тя въ чорапа!

— Сега самъ Ваню е богатъ...
— Бѣ Ваню нашъ, а днесъ — солдатъ!

— Ехъ, Ваню, буржуазна ти муцуна...
— Опитай мойта да цѣлунешъ!

Свобода, свобода,
ехъ, ехъ, безъ кръстъ!
При Ваня е занята Катя —
съ какво, съ какво е тя занята?..
Тра-та-та!

А огньове — навредъ, навредъ, навредъ...
Винтовкитѣ — прѣметнати отпрѣдъ...

Съ революционна стжпка вървете вий!
Заклетий врагъ не спи!

Другарю, винтовката—смѣло напрѣдъ насочи я!
Нека гръмнатъ куршуми въ Светата Русия
въ затворнишката,
въ колибарската,
въ дебелодирнишката!

Ехъ, ехъ, — безъ кръстъ!

3

Тръгнаха момцитѣ наши
въ червената войска да служатъ,
въ червената войска да служатъ,
буйна си глава да сложатъ.

Ехъ, ти скръбь — ти мжка,
сладостенъ животъ!
Палто изпокжсано
и пушка австрийка!

Ний за скръбь на буржуата
ще запалиме земята —
кръвь, пожаръ свѣта обви...
Господи благослови!

4

Снѣгътъ фърчи, файтонжията крѣщи,
Ваню съ Катичка лети —
електрически фенеръ
прѣдъ капрата блѣщи —
Ахъ, дий, дий!

Той въ шинелъ и съсъ фуражка —
съ физиономия глупашка —
сучи, сучи черъ мустакъ.
и засуква,
и пошушуква...

Ваню — ехъ че е напетъ,
Ваню — думи като медъ!
Катя той — глупачката — пригръща,
съ думи сладки и отвръща...

Тя се смѣе прѣзъ главата,
блѣскатъ — бисеръ — зжбки бѣли...
Ахъ ти, Катя, моя Катя,
съ муцунка дебела...

5

На врата ти има, Катя,
незарастналъ знакъ отъ ножъ,
подъ гърдитѣ ти пъкъ, Катя, —
друга рана, прѣсна ощъ!

Ехъ, ехъ, поиграй така!
Съ болно-хубави крачка!

Ходѣше въ бѣльо съ тантели —
походи си, походи!
Блудствуваше съ офицери —
ахъ, поблудствувай си ти!

Ехъ, поблудствувай си ти!
Екна вмигъ сърце въ гърди!

Помнишъ ли ти офицера —
отъ ножъ умрѣ, не бѣ щастливъ...
Що, не помнишъ ли, холера!
споменътъ е още живъ...

Отъ ЛАРИОНОВЪ

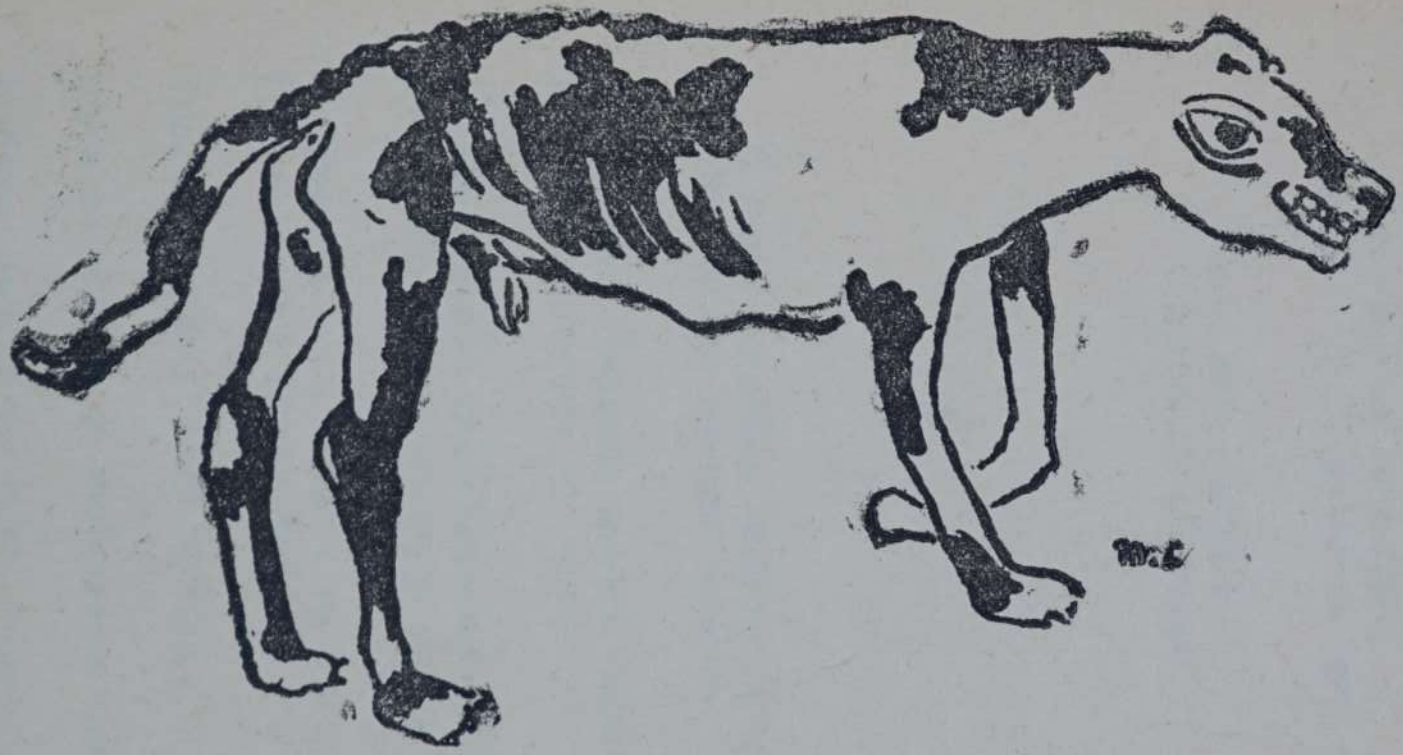

Отъ ЛАРИОНОВЪ

Ехъ, ехъ оживи,
въ своето легло съ ржцѣ обвий!

Съ гетри сиви на крачката,
шоколадъ Миньонъ ядѣше,
съ юнкери се веселѣше.
а пъкъ си съ войникъ сега ти!

Ехъ, ехъ, съгрѣши!
И душа си облекчи!

6

...И пакъ напрѣдъ галопъ лети,
и файтонжията плющи, крѣщи...

Стой, стой! Андрея, дръжъ насамъ!
Ти, Петре, загради ги тамъ!..

Трахъ-тарарахъ-тахъ-тахъ-тахъ-тахъ,
въ небето литна снѣженъ прахъ!...

Файтонътъ — съ Ваня — въ бѣгъ зави...
Пълнѝ пакъ! Огънь бий!..

Трахъ-тарарахъ! Сега познай,
. . . . . .
какъ съ чужда се любовница гуляй!

Избѣга, дяволътъ! Ала — помни,
ще се разправимъ утрѣ ний!

А Катя дѣ е? — Мъртва, мъртва тамъ!
Кръвь отъ челото ѝ струи едвамъ!..

Що, Кате, какъ си ти сега? —
Ни гласъ, ни звукъ... Лежи въ снѣга!..

Вървете съ революционенъ кракъ!
Не спи — и бди заклетий врагъ!

7

И пакъ вървятъ дванайсетьтѣ,
пушкитѣ — на рамо.
Клетиятъ убиецъ само
скрилъ е своето лице...

Все по-бързо и по-бързо
крачи съ бързи крачки той.
На врата качулка вързалъ —
безъ да знай, ни гдѣ, ни кой...

— Що, другарю, не се веселъ,
дѣ тъй, друже, си тръгналъ?
— Що си, Петре, носъ обвѣсилъ,
иль ти е за Катя жаль?

— Охъ, другари, братя мили,
любихъ туй момиче азъ...
Всѣка нощь, до късенъ часъ,
съ нея сме се веселили...

Зарадъ страшнитѣ лжчи
въ огненитѣ ѝ очи,
за луничката кафява
върху дѣсната ѝ плешка —
азъ погубихъ я въ забрава,
азъ погубихъ я глупешки... Ахъ!

— Ихъ, курварь такъвъ, — не дрънкай,
баба ли си, Петьо, що ли?
Самъ душичката си тънка
ти разкжсвашъ? — Моля,
заповѣдай!
Дръжъ се мжжки, не отпадай!
Самъ бжди си ти контрола!

Днесъ не е такова врѣме —
съ тебе нѣкой да играй!
Още по-голѣмо бреме
чака ни, другарю, знай!
И вижъ — Петърчо забавя
бързитѣ си крачки пакъ —
ето, пакъ глава изправя,
ето, пакъ е веселъ той. . .

Ехъ, ехъ!
Развлечението не е грѣхъ!

Етажитѣ вий затворете,
че грабежъ ще падне пакъ!

Изби съ вино разтворете —
гуляе стариятъ голтакъ.

8

Охъ ти скръбь нерадостна,
скука тягостна,
горестна!

Ей тъй врѣмето
ще прѣкарамъ, ще прѣкарамъ. . .

Ей тъй темето
ще почеша, ще почеша. . .

Ей тъй сѣмки тукъ
ще полюща, ще полюща. . .

Ей тъй съ ножченце
азъ ще свѣтна, азъ ще свѣтна. . .

Бѣгай, буржуа, катъ птиченце!
Изпихъ ти зеръ кръвчицата,
зарадъ изгората —
чернооката. . .

Упокой, Господи, душу рабы твоея. . .

Скучно!

9

Не чуй се градски шумъ, цари
надъ Нева тишина пустинна,
стражари нѣма вечъ — момци,
днесъ веселете се безъ вино!

Стои на пѫтя буржуата,
носа си въвъ балтона скрилъ.
Задъ него мършавъ песъ, подвилъ
опашка, слѣдва го въ тъмата.

Стои — песъ гладенъ — буржуата,
стои той нѣмъ като въпросъ.
И старий свѣтъ задъ него чака —
песъ маршавъ съсъ безсилна злость.

10

Снѣженъ вихъръ вѣй и плаче —
ой ти вихъръ, мракъ и снѣгъ!
И дори на двѣ-три крачки
нищо се не вижда пакъ!

На фуния снѣгъ се вий,
снѣгъ лети, въ лицето бий . . .
— Охъ, виелица — да чува свети Спасъ!
— Петьо! Ей, недѣй ни мѣтка нази?
Отъ какво те е упазилъ
златниятъ иконостасъ?

Малко ти разбирашъ, право,
но самъ размисли наздраво —
въ кръвь не сж ли твоитѣ ржцѣ
зарадъ Катичкиното сърце?
— Съ революционенъ кракъ вървете!
Близко е врагътъ заклетъ!

Напрѣдъ, напрѣдъ напрѣдъ,
работенъ народъ!

11

. . . И безъ име свято въ нощний пжть
вървятъ дванайсетьтѣ.
На всичко сж готови тѣ,
за нищо не скърбятъ. . .

Къмъ невидимия врагъ
бдятъ винтовкитѣ желѣзни...
Въ глухи улички безвѣстни
вѣй виелицата снѣгъ...
И затъва въ прѣспи снѣжни
надълбоко всѣки кракъ...

Вѣй далече
кървавъ флагъ,

Смѫтни рѣчи,
стѫпки въ мракъ.

Ето вече
лютий врагъ.

И виелицата вѣй навредъ
день и нощь,
съ дива мощь...

Напрѣдъ, напрѣдъ,
работенъ народъ!

12

...Идатъ съ властна стѫпка въ нощний мракъ..
— Кой е тамъ? Ела! —
Вѣтърътъ съ червений флагъ
вѣй срѣдъ нощната мъгла...

Снѣжна прѣспа въ тъмнината,
— Кой е тамъ? — излѣзъ безъ страхъ!...

Само мършавъ песъ се клати,
изгладнѣлъ, слѣдъ тѣхъ. . .

Махвай се, проклета мърша,
да не те погаля съ щикъ!
Старъ свѣтъ — песъ ослѣкналъ, мършавъ,
падай — удрямъ въ сжщий мигъ!

. . . Скърца зжби, изгладнѣлъ вълкъ,
свилъ опашка, чака самъ —
песъ прѣмръзналъ, песъ безъ слава. . .
— Обади се, хей! Кой тамъ?

— Кой тамъ вѣй червений флагъ?
— Погледни, какъвъ е мракъ!
— Кой тамъ броди въ мрака — кой е —
покрай кжщи и завои?

— Все едно, азъ ще те хвана,
по-добрѣ се на намъ прѣдай!
— Ей, другарю, злѣ ще стане, —
кой си? Ще гърмиме, знай!

Трахъ-тахъ-тахъ! — И само ехо
екна въ околния мракъ. . .
Съ дълъгъ смѣхъ надъ тъмни стрѣхи
литна снѣжна буря пакъ.

Трахъ-тахъ-тахъ!
Трахъ-тахъ-тахъ. . .

...Тѣ вървятъ прѣзъ нощний мракъ —
гладний песъ върви слѣдъ тѣхъ,
а прѣдъ тѣхъ — съсъ кървавъ флагъ,
скритъ въ виелицата шумна,
незасегнатъ отъ куршума,
съ нѣжна стѫпка, бѣлъ и пишенъ,
въ снѣжни бисери обкиченъ,
и съ вѣнецъ отъ бѣли рози —
тамъ прѣдъ тѣхъ: Исусъ Христосъ.

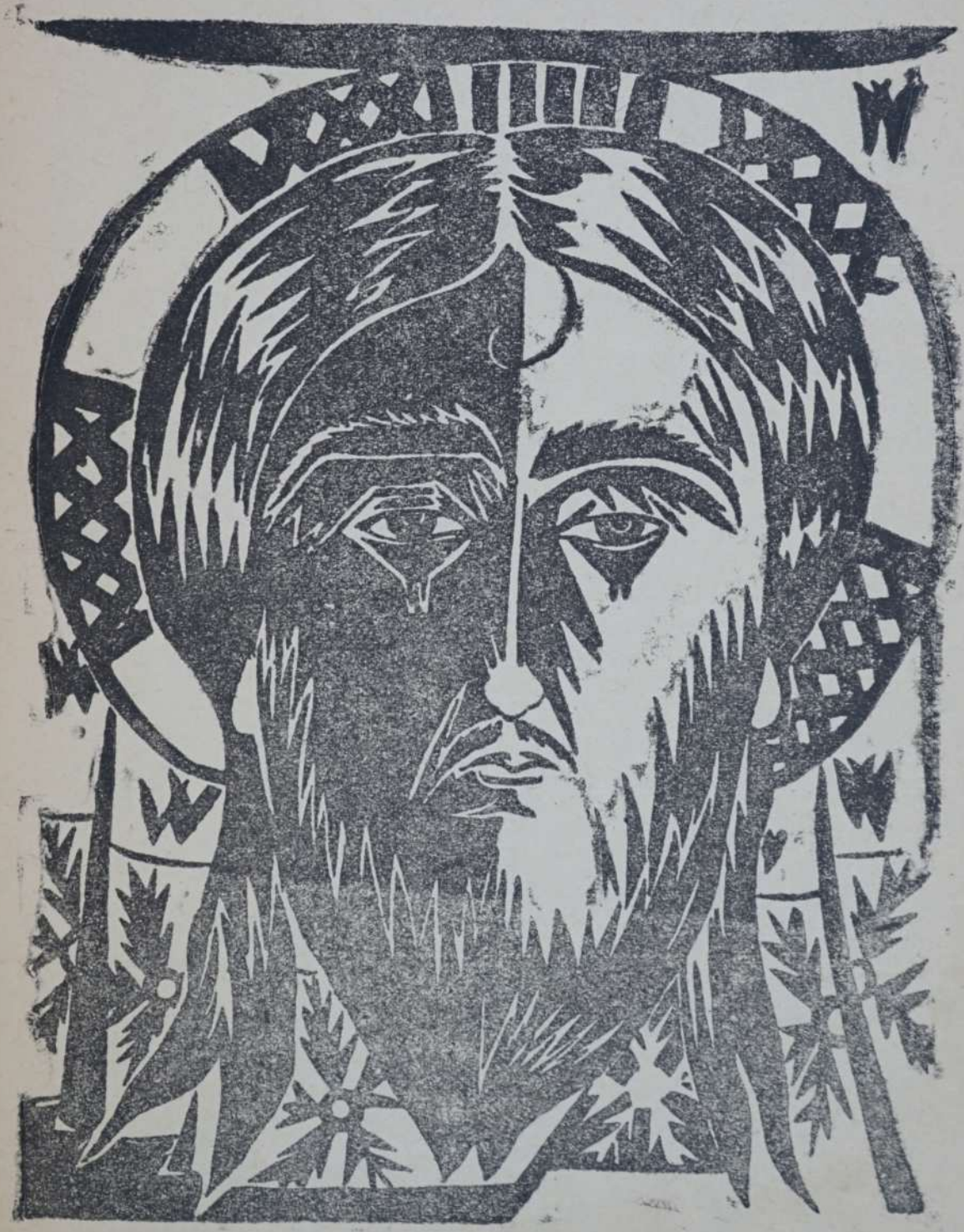

Отъ НАТАЛИЯ ГОНЧАРОВА

Книгата е дигитализирана от Студентско общество за компютърно изкуство (СОКИ), scas.bg и е предоставена от личната колекция на Росен Петков. Дигитализацията е в рамките на проект „Илюстрациите на Българския литературен модернизъм“- дигитализиране и изследване на редки издания - корици, оформление и илюстрации, издаване на каталог и изложба“

ПРОЕКТЪТ Е РЕАЛИЗИРАН С ФИНАНСОВАТА ПОДКРЕПА НА МИНИСТЕРСТВОТО НА КУЛТУРАТА

ОТЪ ГЕО МИЛЕВЪ ИЗЛѢЗОХА СЛѢДНИТѢ КНИГИ:

При книгоиздателство Вѣзни:

ЖЕСТОКИЯТЪ ПРЪСТЕНЪ, стихове, цѣна 15 лв.

При книгоиздателство Побѣда:

ЕКСПРЕСИОНИСТИЧНО КАЛЕНДАРЧЕ за 1921.

Дванайсеть социални поеми цѣна 4 лв.

6 лева